Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (четвърти състав)

2 юни 2022 година*

„Преюдициално запитване — Директива 2010/75/ЕС — Член 3, параграф 9 — Комплексно предотвратяване и контрол на замърсяването — Процедура по изменение на разрешително — Участие на заинтересованата общественост — Понятието „съществена промяна“ на инсталацията — Удължаване на периода на експлоатация на депо за отпадъци“

По дело C-43/21

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Nejvyšší správní soud (Върховен административен съд, Чешка република) с акт от 20 януари 2021 г., постъпил в Съда на 27 януари 2021 г., в рамките на производство по дело

FCC Česká republika, s.r.o.

срещу

Ministerstvo životního prostředí,

Městská část Ďáblice,

Spolek pro Ďáblice,

СЪДЪТ (четвърти състав),

състоящ се от: C. Lycourgos, председател на състава, S. Rodin, J.-C. Bonichot (докладчик), L. S. Rossi и O. Spineanu Matei, съдии,

генерален адвокат: J. Kokott,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

– за чешкото правителство, от L. Dvořáková, M. Smolek и J. Vláčil, в качеството на представители,

* Език на производството: чешки.

– за Европейската комисия, от M. Noll-Ehlers, P. Ondrůšek и C. Valero, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 27 януари 2022 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 3, параграф 9 от Директива 2010/75/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 24 ноември 2010 година относно емисиите от промишлеността (комплексно предотвратяване и контрол на замърсяването) (ОВ L 334, 2010 г., стр. 17).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между FCC Česká republika, s.r.o., от една страна, и Ministerstvo životního prostředí (Министерство на околната среда, Чешка република), Městská část Praha-Ďáblice (район Прага Дяблице, Чешка република) и Spolek pro Ďáblice, от друга, относно решението от 29 декември 2015 г. за изменение на издаденото на FCC Česká republika s.r.o. разрешително за експлоатация на депото за отпадъци на Прага Дяблице, така че да бъде удължен периодът на депониране на отпадъци от 31 декември 2015 г. до 31 декември 2017 г.

Правна уредба

Правото на Съюза

3 Съображение 2 от Директива 2010/75 гласи следното:

„Съгласно принципа „замърсителят плаща“ и принципа за предотвратяване на замърсяването, за да се предотврати, намали и, доколкото това е възможно, премахне замърсяването, произтичащо от промишлени дейности, е необходимо да се установи обща рамка за контрол на основните промишлени дейности, като се дава предимство на намесата при източника на замърсяване, като се осигурява разумно управление на природните ресурси и като се вземат предвид, когато това е необходимо, икономическото положение и специфичните местни особености на мястото, където се осъществява промишлената дейност“.

4 Съображение 5 от тази директива гласи:

„За да се осигурят предотвратяването и контрола на замърсяването, всяка инсталация следва да функционира само ако има разрешително […]“.

5 Съображение 18 от посочената директива предвижда:

„Промените в дадена инсталация могат да доведат до по-висока степен на замърсяване. Операторите следва да уведомяват компетентния орган за всички предвидени промени, които биха могли да въздействат върху околната среда. Съществени промени в

инсталациите, които могат да окажат значително отрицателно въздействие върху човешкото здраве или околната среда, не следва да се правят без разрешително, издадено в съответствие с настоящата директива“.

6 Съображение 27 от същата директива гласи:

„В съответствие с Орхуската конвенция за достъпа до информация, участието на обществеността в процеса на вземането на решения и достъпа до правосъдие по въпроси на околната среда [(ОВ L 124, 2005 г., стр. 4; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 14, стр. 204), приета с Решение 2005/370/ЕО на Съвета от 17 февруари 2005 г. (ОВ L 124, 2005 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 14, стр. 201)] е необходимо обществеността да участва ефективно във вземането на решения, за да има възможност да изрази становището и опасенията си, които може да са от значение за тези решения, а органът за вземане на решение да взема предвид тези становища и опасения, като по този начин се постига по-голяма отчетност и прозрачност на процеса за вземане на решение и се допринася за обществената осведоменост по въпросите, свързани с околната среда, и за получаване на обществена подкрепа за взетите решения […]“.

7 Съгласно член 3, параграф 9 от Директива 2010/75 „съществена промяна“ означава такава промяна на естеството, функционирането или разширението на инсталация, включително на горивна инсталация, инсталация за изгаряне на отпадъци или инсталация за съвместно изгаряне на отпадъци, която може да доведе до значително отрицателно въздействие върху човешкото здраве или околната среда“.

8 Член 4 от тази директива изисква от държавите членки да предприемат необходимите мерки, за да гарантират, че няма инсталации, включително горивни инсталации, инсталации за изгаряне на отпадъци или инсталации за съвместно изгаряне на отпадъци, експлоатирани без разрешително.

9 Член 10 от посочената директива е озаглавен „Приложно поле“ и предвижда:

„Настоящата глава се прилага за дейностите, предвидени в приложение I и, в случай че е приложимо, достигащи праговите стойности за капацитет, определени в същото приложение“.

10 Член 12 от същата директива е озаглавен „Заявления за разрешително“ и гласи следното:

„1. Държавите членки предприемат необходимите мерки, които да гарантират, че подадените заявления за разрешително включват описание на:

а) инсталацията и дейностите ѝ;

б) използваните суровини, спомагателни материали и други вещества, както и използваната или генерираната от инсталацията енергия;

в) източниците на емисии в рамките на инсталацията;

г) характеристиките на площадката, на която е разположена инсталацията;

д) когато е приложимо — доклад за базовото състояние в съответствие с член 22, параграф 2;

е) вида и количеството на очакваните емисии от инсталацията за отделните компоненти на околната среда, както и определяне на възможните значителни въздействия на емисиите върху околната среда,

ж) предложените технологии и други техники за предотвратяване или, в случаите, когато това е невъзможно, за намаляване на емисиите от инсталацията;

з) мерките за предотвратяване, подготовка за повторна употреба, рециклиране и оползотворяване на генерираните от инсталацията отпадъци;

и) допълнителните мерки, планирани с оглед постигането на съответствие с общите принципи, определящи основните задължения на оператора, предвидени в член 11;

й) планираните мерки за мониторинг на емисиите в околната среда;

к) кратка информация за основните алтернативи на предложените технологии, техники и мерки, проучени от заявителя.

Заявлението за разрешително съдържа и нетехническо резюме на данните, посочени в първа алинея.

2. Когато информация, предоставена в съответствие с изискванията на Директива 85/337/ЕИО, или доклад за безопасност, изготвен в съответствие с Директива 96/82/ЕО, или друга информация, предоставена в съответствие с разпоредбите на друго законодателство, изпълнява някое от изискванията на параграф 1, тази информация може да бъде включена в заявлението или да бъде приложена към него“.

11 Член 14 от Директива 2010/75 е озаглавен „Условия на разрешителното“ и параграфи 1 и 2 от него гласят:

„1. Държавите членки гарантират наличието в съответното разрешително на необходимите мерки за спазване на изискванията на членове 11 и 18.

Тези мерки включват най-малкото:

а) норми за допустими емисии на замърсяващите вещества, изброени в приложение II, и други замърсяващи вещества, които е възможно да бъдат изпуснати от съответната инсталация в значителни количества, като се вземат предвид свойствата и способността им да пренасят замърсяване от един компонент на околната среда в друг;

б) подходящи изисквания, осигуряващи опазване на почвата и подземните води, и мерки за мониторинг и управление на отпадъците, генерирани от инсталацията;

в) подходящи изисквания за мониторинг на емисиите, в които се посочва:

i) методологията на измерванията, честотата и процедурата за оценка; и

ii) когато се прилага член 15, параграф 3, буква б) — наличието на резултати от мониторинг на емисиите за същите периоди от време и при същите референтни условия като тези за емисионните нива, свързани с най-добрите налични техники;

г) задължението за предоставяне на компетентния орган, редовно и най-малко веднъж годишно, на:
   i) информация въз основа на резултатите от мониторинга на емисиите, посочен в буква в), и други изисквани данни, които позволяват на компетентния орган да провери спазването на условията на разрешителното; и
   ii) когато се прилага член 15, параграф 3, буква б) — кратко изложение на резултатите от мониторинга на емисиите, позволяващо сравнение със свързаните с най-добрите налични техники емисионни нива;

д) подходящи изисквания за редовното поддържане и наблюдение на мерките, предприети за предотвратяване на емисиите в почвата и подземните води съгласно буква б), и подходящи изисквания относно периодичния мониторинг на почвата и подземните води във връзка със съответните опасни вещества, които е възможно да бъдат открити на площадката, като се взема предвид вероятността от замърсяване на почвата и подземните води на площадката, на която е разположена инсталацията;

е) мерки, свързани с условия, различни от нормалните експлоатационни условия, като операции по пускане и спиране, течове, случаи на лошо функциониране, моментни прекъсвания и окончателно прекратяване на експлоатацията;

ж) разпоредби за намаляването до минимум на замърсяванията на далечни разстояния или трансграничните замърсявания;

з) условия за оценка на съответствието с нормите за допустими емисии или посочване на приложимите изисквания, определени другаде.

2. За целите на параграф 1, буква а) нормите за допустими емисии могат да бъдат допълнени или заменени от равностойни показатели или технически мерки, осигуряващи равностойна степен на опазване на околната среда.

[…]“.

12 Член 20 от тази директива е озаглавен „Промени на инсталациите от операторите“ и предвижда:

„1. Държавите членки вземат необходимите мерки, за да гарантират, че операторът информира компетентния орган за всяка планирана промяна в естеството на производствената дейност или във функционирането на инсталацията, или за разширението ѝ, която може да доведе до последици за околната среда. Когато е уместно, компетентният орган актуализира разрешителното.

2. Държавите членки вземат необходимите мерки, за да гарантират, че никакви планирани от оператора съществени промени не се извършват без разрешително, издадено в съответствие с настоящата директива.

Заявлението за разрешително и решението на компетентния орган се отнасят до частите на инсталацията и данните, изброени в член 12, които е възможно да бъдат засегнати от съществената промяна.

3. Всяка промяна в естеството на производствената дейност или функционирането, или разширението на инсталация се счита за съществена, ако със самата промяна или разширение се достигат праговите стойности за капацитет, определени в приложение I“.

13 Член 24, параграф 1 от посочената директива гласи:

„Държавите членки гарантират, че на заинтересованата общественост са осигурени навременни и ефективни възможности да участва в следните процедури:

[…]

б) издаването на разрешително за всяка съществена промяна;

[…]“.

14 Член 25 от същата директива е озаглавен „Достъп до правосъдие“ и гласи следното:

„1. Държавите членки гарантират, че в съответствие със съответната национална правна система членовете на заинтересованата общественост имат достъп до законоустановена процедура на обжалване пред съд или друг независим и безпристрастен орган за оспорване на материалната или процесуална законосъобразност на решенията, действията или бездействията, за които се прилага член 24, когато е изпълнено едно от следните условия:

а) имат достатъчен интерес;

б) поддържат, че е накърнено право, когато административнопроцесуалното право на държавата членка изисква това като предварително условие.

2. Държавите членки определят на какъв етап могат да бъдат оспорвани решенията, действията или бездействията.

3. Държавите членки определят какво представлява достатъчен интерес или накърняване на правата в съответствие с целта на заинтересованата общественост да се предостави широк достъп до правосъдие.

За тази цел интересите на всяка неправителствена организация, съдействаща за опазването на околната среда и отговаряща на всички изисквания на националното право, се считат за достатъчни за целите на параграф 1, буква а).

За такива организации също така се счита, че имат права, които могат да бъдат накърнени за целите на параграф 1, буква б).

4. Параграфи 1, 2 и 3 не изключват възможността за предварителна процедура на обжалване пред административния орган и не засягат изискването за изчерпване на процедурите за административно обжалване преди преминаването към процедурите на съдебно обжалване, ако съществува такова изискване съгласно националното право.

Всяка подобна процедура трябва да е справедлива, безпристрастна и своевременна и да не е прекомерно скъпа.

5. Държавите членки гарантират, че на обществеността е предоставена практическата информация относно достъпа до процедури за административно и съдебно обжалване“.

Чешкото право

Закон за комплексно предотвратяване

15 Съгласно определението в член 2, буква i) от Zákon č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezování znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů (zákon o integrované prevenci) (Закон № 76/2002 за комплексно предотвратяване и контрол на замърсяването, за комплексния регистър на замърсяването и за изменение на някои закони (Закон за комплексно предотвратяване), в редакцията му, в сила към момента на настъпване на фактите по главното производство, с който Директива 2010/75 е транспонирана в чешкия правен ред, „съществена промяна“ е:

„промяна на употребата, на начина на експлоатация или на размера на инсталацията, която може да доведе до значително отрицателно въздействие върху човешкото здраве или околната среда; за съществена промяна винаги се счита:

1. промяна на употребата, на начина на експлоатация или на размера на инсталацията, ако със самата нея се достигат праговите стойности, определени в приложение № 1 към този закон“.

16 Съгласно член 7, параграф 1 от същия закон участници в процедурата по издаване на комплексно разрешително винаги са:

„a) операторът на инсталацията,

b) собственикът на инсталацията, ако не е оператор на инсталацията,

c) общината, на чиято територия се намира или трябва да се намира инсталацията,

[…]

e) гражданските сдружения, организациите с нестопанска цел, сдруженията на работодатели или търговските камари, чийто предмет на дейност е подкрепа и защита на професионалните интереси или на обществените интереси съгласно специални правни разпоредби, както и общините или областите, на чиято територия инсталацията може да окаже въздействие върху околната среда, ако в осемдневен срок, считано от деня на публикуване на резюмето на данните в заявлението по член 8, са се регистрирали писмено в службата като участници в процедурата“.

17 Член 19a от Закона за комплексно предотвратяване урежда процедурата по изменение на комплексното разрешително. Съгласно член 19a, параграф 4 от този закон, когато не се извършва съществена промяна, в процедурата по изменение на разрешителното участие вземат само „участниците“ по смисъла на член 7, параграф 1, букви a) и b) от посочения закон, тоест операторът и собственикът на инсталацията. Решенията за издаване и

изменение на комплексно разрешително се вземат от регионалните служби, а в Прага — от Magistrát hlavního města Prahy (кметство на град Прага). Жалбите по административен ред срещу тези решения се разглеждат от Министерство на околната среда.

Закон за оценка на въздействието върху околната среда

18 Със Zákon č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí (Закон № 100/2001 за оценка на въздействието върху околната среда), в редакцията му, в сила към момента на настъпване на фактите по главното производство, се транспонира Директива 2011/92/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно оценката на въздействието на някои публични и частни проекти върху околната среда (ОВ L 26, 2012 г., стр. 1).

19 Съгласно член 3 от Закон № 100/2001, в редакцията му, в сила към момента на настъпване на фактите по главното производство, за целите на този закон:

„[…]

c) съответна територия означава територията, чиито околна среда и жители биха могли да бъдат сериозно засегнати от реализирането на проект или концепция,

d) съответна административно-териториална единица означава административно-териториална единица, в чийто административен район се намира поне част от съответната територия,

[…]

i) заинтересована общественост означава:

[…]

2. частноправно юридическо лице, чийто предмет на дейност съгласно учредителния му акт е опазване на околната среда или общественото здраве, чиято основна дейност не е стопанска или друга дейност с цел печалба и което е учредено поне 3 години преди деня на публикуване на информацията за контролната процедура по член 9b, параграф 1, съответно преди деня на издаване на решението по член 7, параграф 6, или което е получило подкрепа от поне 200 лица, удостоверили това с подписите си“.

20 Член 9c от посочения закон гласи следното:

„Ако се регистрира пред административния орган, провеждащ контролната процедура, като подаде писмено заявление в срок от 30 дни, считано от деня на публикуване на информацията по член 9b, параграф 1, участник в контролната процедура става и:

a) съответната административно-териториална единица, или

b) заинтересованата общественост по член 3, буква i), точка 2“.

Спорът в главното производство и преюдициалният въпрос

21 FCC Česká republika експлоатира депо за отпадъци в район Прага Дяблице въз основа на разрешително, издадено през 2007 г. съгласно Закона за комплексно предотвратяване. Това разрешително неколкократно е изменяно, и по-специално е изменяно два пъти, за да бъде удължен периодът на депониране на отпадъци. В края на 2015 г. FCC Česká republika подава заявление до компетентния орган — кметството на град Прага, за трето изменение на предвидената дата за прекратяване на експлоатацията, а именно 31 декември 2015 г. С решение от 29 декември същата година този административен орган уважава заявлението и отлага датата на приключване на депонирането на отпадъци за 31 декември 2017 г.

22 Район Прага Дяблице и Spolek pro Ďáblice, сдружение за опазване на околната среда, подават жалба по административен ред срещу това решение пред Министерството на околната среда, което я отхвърля като недопустима, тъй като жалбоподателите не са участвали в процедурата по изменение на комплексното разрешително.

23 Жалбоподателите обжалват решението на Министерството на околната среда, с което е отхвърлена жалбата им по административен ред, пред Městský soud v Praze (Градски съд Прага, Чешка република), който го отменя на основанието, че удължаването на срока на разрешителното за депониране е „съществена промяна“ по смисъла на член 2, буква i) от Закона за комплексно предотвратяване, а това дава право на участие на обществеността съгласно Директива 2010/75.

24 FCC Česká republika подава касационна жалба срещу решението на Městský soud v Praze (Градски съд Прага) пред запитващата юрисдикция, Nejvyšší správní soud (Върховен административен съд, Чешка република). То поддържа, че предвид цитираната от Městský soud v Praze (Градски съд Прага) практика на Съда просто удължаването на периода на депониране с две години, доколкото не предполага ремонтни дейности или такива, които променят физическото състояние на обекта, не може да се квалифицира като „съществена промяна“ по смисъла на член 2, буква i) от Закона за комплексно предотвратяване.

25 Удължаването на срока на разрешителното не променило нито размера на депото, нито допустимия му общ капацитет за съхранение на отпадъци. FCC Česká republika подало заявление за удължаване на периода за депониране именно с цел да запълни депото до разрешения капацитет. На последно място, дори удължаването на срока на разрешителното да окаже влияние върху околната среда, според FCC Česká republika все пак не е налице „съществена промяна“ по смисъла на член 2, буква i) от Закона за комплексно предотвратяване.

26 Запитващата юрисдикция отбелязва, че до момента Съдът все още не се е произнасял по тълкуването на понятието „съществена промяна“ по смисъла на Директива 2010/75.

27 Тя посочва, че макар в случая по главното производство да не са променени нито одобрените максимални размери, нито допустимия общ капацитет на депото, удължаването на периода на депониране все пак ще означава носене на отпадъци в депото през още две години. Запитващата юрисдикция отбелязва също, че съгласно съображение 12 и член 1 от Директива 2010/75 последната има за цел да гарантира високо равнище на опазване на околната среда като цяло. Ето защо тя не вижда пречка за това удължаването

на периода на експлоатация на дадена инсталация да представлява „съществена промяна“, доколкото удължаването може да окаже отрицателно въздействие върху човешкото здраве или околната среда, както се изисква в член 3, точка 9 от тази директива.

28 При тези обстоятелства Nejvyšší správní soud (Върховен административен съд) решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Трябва ли член 3, точка 9 от Директива 2010/75[…] да се тълкува в смисъл, че понятието „съществена промяна“ на инсталация означава също удължаване на периода на депониране на отпадъци в депо за отпадъци, дори ако едновременно с това не се променят одобрените максимални размери на депото или допустимият му общ капацитет?“.

По преюдициалния въпрос

29 С въпроса си запитващата юрисдикция иска да се установи дали член 3, параграф 9 от Директива 2010/75 трябва да се тълкува в смисъл, че удължаването на периода на депониране на отпадъци, без да се променят нито одобрените максимални размери на инсталацията, нито допустимият ѝ общ капацитет, представлява само по себе си „съществена промяна“ по смисъла на тази разпоредба.

30 Като начало следва да се отбележи, че депата, предназначени да приемат над 10 тона отпадъци дневно или с капацитет над 25 000 тона, са сред дейностите, изброени в приложение I към тази директива, които, доколкото попадат в приложното поле на глава II от същата директива по силата на член 10 от нея, подлежат на разрешителен режим съгласно член 4 от Директива 2010/75. Същото важи за всяка „съществена промяна“ на инсталацията съгласно член 20, параграф 2 от Директивата.

31 Когато се изисква разрешително, от една страна, член 24, параграф 1, буква а) от Директива 2010/75 задължава държавите членки да гарантират, че на заинтересованата общественост са осигурени навременни и ефективни възможности да участва в процедурата по издаване на разрешителното, и от друга страна, член 25 от посочената директива предоставя на членовете на тази общественост правото да обжалват по съдебен ред, по-специално това разрешително, ако имат достатъчен интерес.

32 Съгласно член 3, параграф 9 от Директива 2010/75 „съществена промяна“ на инсталацията е „такава промяна на естеството, функционирането или разширението на инсталация, включително на горивна инсталация, инсталация за изгаряне на отпадъци или инсталация за съвместно изгаряне на отпадъци, която може да доведе до значително отрицателно въздействие върху човешкото здраве или околната среда“.

33 От самия текст на член 3, параграф 9 следва, че промяната трябва да се квалифицира като „съществена“ при две условия, като първото се отнася до съдържанието на промяната, а второто — до потенциалните ѝ последици.

34 Тези две условия са кумулативни. Всъщност промяната на естеството или функционирането на дадена инсталация или разширението ѝ не е „съществена“ по смисъла на член 3, параграф 9 от Директива 2010/75, ако няма да доведе до значително отрицателно въздействие върху човешкото здраве или околната среда. И обратно, не е достатъчно промяната да може да доведе до значително отрицателно въздействие върху човешкото

здраве или околната среда, за да бъде „съществена“ по смисъла на тази директива. В противен случай законодателят на Съюза нямаше да уточни, че съществената промяна се състои в промяна на естеството или функционирането на дадена инсталация или нейното разширение.

35 Колкото до първото условие, отнасящо се до съдържанието на съществената промяна, в член 3, параграф 9 от Директива 2010/75 съдържанието е определено, като са дадени алтернативи — става въпрос за „промяна на естеството, функционирането или разширението на инсталация“.

36 В това отношение трябва да се отбележи, на първо място, че удължаването на периода на депониране на отпадъци само по себе си не променя периметъра на инсталацията, нито капацитета за съхранение, предвиден в първоначалното разрешително, и следователно не представлява „разширение“ на инсталацията. Впрочем запитващата юрисдикция уточнява, че разглежданото в главното производство удължаване на периода на депониране на отпадъци е предвидено без едновременна промяна на одобрените максимални размери на депото или на допустимия му общ капацитет.

37 Следва да се добави, че тази разпоредба определя „съществената промяна“ като „промяна […] на инсталация“. Тази формулировка е от още по-голямо значение предвид целта на Директива 2010/75 да уреди „промишлените дейности, водещи до замърсяване“, както е видно по-специално от определението за приложното ѝ поле в член 2 от нея и от заглавието на приложение I към нея, в което са изброени подлежащите на разрешение дейности съгласно глава II. Удължаването на периода на депониране на отпадъци обаче само по себе си не представлява промяна на инсталацията, било то на нейното естество или на функционирането ѝ.

38 На второ място, както отбелязва генералният адвокат в точка 35 от заключението си, простото удължаване на периода на депониране не променя функционирането или естеството на депото за отпадъци.

39 В подкрепа на това тълкуване е контекстът на член 3, параграф 9 от Директива 2010/75.

40 В това отношение следва да се отбележи, че в нито една разпоредба от Директива 2010/75 продължителността на експлоатацията не се определя като характеристика на функционирането на инсталацията, която задължително трябва да бъде посочена в разрешителното.

41 След като Директива 2010/75 не предвижда задължение в първоначалното разрешително да бъде посочена продължителността на експлоатацията, тя не може да се тълкува в смисъл, че изисква за простото удължаване на експлоатацията да бъде издадено ново разрешително.

42 От посоченото по-горе следва, че удължаването на периода на депониране на отпадъци само по себе си не представлява нито промяна на естеството или функционирането, нито разширение на инсталация по смисъла на член 3, параграф 9 от Директива 2010/75. Следователно такова удължаване не отговаря на първото от двете кумулативни условия, припомнени в точки 32 и 33 от настоящото решение, чието изпълнение съгласно тази разпоредба обуславя квалификацията като „съществена промяна“.

43 Поради това не е необходимо да се проверява дали е изпълнено второто условие за наличие на „съществена промяна“, а именно тя да може да доведе до значително отрицателно въздействие върху човешкото здраве или околната среда.

44 Оттук следва, че това удължаване не представлява „съществена промяна“ по смисъла на член 3, параграф 9 от Директива 2010/75. Ето защо член 20, параграф 2, първа алинея от тази директива не изисква от държавите членки да задължават оператора на депо да иска ново разрешително, когато възнамерява само да удължи периода на депониране на отпадъци в рамките на вече разрешения допустим общ капацитет за съхранение.

45 С оглед на гореизложените съображения на поставения въпрос следва да се отговори, че член 3, параграф 9 от Директива 2010/75 трябва да се тълкува в смисъл, че удължаването на периода на депониране на отпадъци, без да се променят нито одобрените максимални размери на инсталацията, нито допустимият ѝ общ капацитет, само по себе си не представлява „съществена промяна“ по смисъла на тази разпоредба.

По съдебните разноски

46 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (четвърти състав) реши:

Член 3, параграф 9 от Директива 2010/75/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 24 ноември 2010 година относно емисиите от промишлеността (комплексно предотвратяване и контрол на замърсяването) трябва да се тълкува в смисъл, че удължаването на периода на депониране на отпадъци, без да се променят нито одобрените максимални размери на инсталацията, нито допустимият ѝ общ капацитет, само по себе си не представлява „съществена промяна“ по смисъла на тази разпоредба.

Подписи